

TULÁK DANY

Čierny krásavec, labrador Dany, nebol výnimočný svojimi činmi, ani nikomu nezachránil život. Skôr naopak, my sme museli zachraňovať ten jeho. Ťahali sme ho z nebezpečných situácií, do ktorých sa svojimi útekmi z dvora neustále dostával.

Bol to huncút s vlastnou hlavou, neskrotnou povahou a tvrdohlavosťou, pre ktorú nerešpektoval príkazy, aj keď si veľmi dobre uvedomoval, čo od neho chceme či žiadame. Riadil sa vlastnými pudmi a odmietal sa podriaďovať našim výchovným metódam. Vynikal inteligenciou a spôsobmi, ako nám znovu a znovu prejsť cez rozum a vytratiť sa z dvora, keď zatúžil po voľnosti. Svižne sa vyšvihol cez plot, popreháňal sa po dedine, zablúdil na svoje obľúbené miesta a takto vyšantený sa spokojne vrátil domov.

Dedinčania mu to netolerovali a odozva na jeho túlanie nenechala na seba dlho čakať. A tak sme neraz boli vystavení strachu, aby sa nedostal do pasce niektorých ľudí, ktorí už bez rozmyslu pripisovali akýkoľvek čin či poplach v dedine automaticky na vrub Danyho výčinov.

Snaha zachrániť tuláka prinášala so sebou spŕšku kritiky a vyzváňanie pri bráne, aby nás tí „dobří ľudia“ v dedine znovu počastovali vyhrážkami a neraz aj udaniami u starostu na miestnom úrade. Netrvalo dlho, a vyústilo to až k reálnej hrozbe jeho likvidácie. Poľovníci dostali voľnú ruku na čistky všetkých zvieracích životov pristihnutých za bránami domov. Bolo treba zabojovať o Danyho záchranu. Vážnosť situácie sa vystupňovala, keď sa pes jedného dňa záhadne stratil...

Dany sa stal členom našej rodiny. Milovali sme ho aj napriek všetkým ťažkostiam, o ktoré sa nám svojimi výčinmi a potulovaním sa po dedine postaral. A on miloval nás. Jeho nekonečná láska, milota a oddanosť boli pre nás darom, ktorý nám dával.

Zažili sme s ním veľa úžasných rokov a neraz aj komických situácií, ktorými si získal naše srdcia. Prežil pozoruhodný a dobrodružný život, a pre mňa sa stal nesmrteľným.

Jeho príbeh vám teraz ponúkam.

Ukážka 1

Dany apaticky ležal pred búdou s hlavou položenou na labkách. Bez záujmu pozeral pred seba. Eva si k nemu kvokla.

„Chudák pes,“ vysvetľovala babke. „Vôbec nevie, čo sa deje. Bezdôvodne sme ho zaviazali a on to cíti ako krivdu.“

Chcela ho pohladkať, ale pes sa od nej odvrátil. Malátne sa postavil a chcel vojsť do búdy. Evu to dojalo. Vzala spravodlivosť do svojich rúk a odpojila reťaz z Danyho obojka. Pes sa rozbehol a zmizol v kríkoch malín. Nebolo ho.

„Urazil sa,“ povedala Eva.

Babka pokrútila hlavou, mysliac si, že jej dcéra fantazíruje.

„Evka, psi sa predsa neurážajú. Sú to len zvieratá.“

„Pravdaže sa urážajú. Tešia sa, smútia, ľúbia nás a vyžadujú to isté od nás. Nie sú to len zvieratá. Sú to cítiace bytosti a veľmi inteligentné. Vedia viac, než si myslíme.“

„Len škoda, že nevedia rozprávať,“ ironizovala babka.

„Ale oni sa s nami rozprávajú, len my im nerozumieme. Vrtia chvostom, keď sa tešia, alebo ho majú stiahnutý, lebo sa boja. Vrčia, keď nás varujú alebo sa hnevajú. Tak ako my, aj oni majú svoj charakter. Vedia sa uraziť, keď sa k nim správame zle, a dajú nám to najavo ako teraz Dany. Dal nám najavo, že sme mu ublížili.“

„Tak na toto ja nemám čas. Budeme snád' posielat' psov k psychológom?“

„Vo svete už sú odborníci na psie duše. Nám by zatiaľ stačilo, keby sme sa im snažili porozumieť.“

„Mám plný dvor sliepok a teraz aj kureniec. Mám sa s každou z nich osobne porozprávať, či niečo nepotrebuje, alebo či je spokojná s podmienkami za plotom? Pozri, dedko s Mirom sú už v záhrade a vymieňajú zadný plot za nový. Keď bude urobený, bude pevný a Dany nebude utekať. Keď nebude utekať, nebude problém s ľuďmi a aj dedko bude spokojný. Mala by si im pomôcť, aby videli, že máš záujem veci aj riešiť.“

„Ale veď ja im pomáham. Len možno nie toľko, koľko by chceli.“

Babka sa zrazu zasmiala a kývla hlavou smerom k malinám.

„Pozri, pán pes vystrčil hlavu. Mám to brať tak, že skúma okolie, či mu už žiadna urážka nehrozí?“

Babka neveriacky krútila hlavou, kým sa pobrala do domu. Eva podišla k psovi a ten sa zas opatrne priblížil k nej. Zdvihol labku a podal ju Eve. Tá ju s úsmevom zachytila a jemne stisla. Druhou rukou pohladila hlavu psa.

„Tak už sme znovu kamaráti, Dany?“

Pes oblizol Eve líce. V jeho poňatí bola záležitosť uzavretá. Znovu sa radoval slobode, životu navôkol a z lásky, ktorú mu Eva prejavovala. V okamihu zo seba vedel striasť všetky krivdy a s radostným štekotom sa rozbehol po dvore. Eva išla za ním, plná obdivu k jeho ušľachtilej psej duši.